

do njega? Kaj pomagajo kakemu kraju najboljši vinski ali drugi pridelki, ako jim je pot za izvaževanje zaprta?

Druga naša skrb mora biti, da naši pridelki in izdelki se meriti (konkurirati) morejo z zunanjimi, s tujimi, to je, da jih tujemu blagu enake napravljamo. Ne smemo se tedaj o tem trdovratno vesti po svoji glavi, ampak ozirati se moramo pri izdelovanju in pri pridelovanju na tuja ljudstva, kako ona enako blago pridelujejo in izdelujejo. Ako beremo ali slišimo v kakem kraju, kako se ta in ta reč bolje in v večji meri pridelati dá, moramo se v prihodnje po tem nasvetu ravnati, ne pa vsa nasvetovanja, vsa prizadevanja učenih, praktičnih mož v nemar puščati. Al žalibog! da se še dandanes ljudstvo kaj malo ali celó nič na enaka nasvetovanja in živa priporočanja praktičnih mož ne ozira. Ljudje ne premislijo, da se časa koló v eno mér vrtí, ter da se časi spreminjajo, in da bi se morali tudi mi ž njimi spreminjati, ako nočemo v materialnem in duševnem obziru, v svojo lastno nesrečo zaostajati. Vrvanjmo tedaj vsa svoja djanja po duhu novega časa in razbimo piškovo staro kopito. Da bi le poskusili, kakor se nam od vseh strani živo priporoča, potem bi že šlo; al vsak gode staro pesem in pravi: „moj stari oče so me tako učili, naši dedje so tako delali in so dobro živeli; po njih se moramo ravnati.“ Tako besedujejo taki, ki ne pomislijo, da za časa očetov bilo je drugače, dandanes da je zopet drugače, ker svet od leta do leta bolj napreduje in marsikaj pričenja, česar si dedi naši še domišljali niso. Ako se hočemo kake reči navaditi, moramo jo poskusiti; saj tudi cel svet na poskušnji stoji! Ako tedaj kje beremo ali slišimo, kako se več let hranljivo izvrstno vino napravlja, moramo poskusiti; vsaj dostikrat poskušnja ne stane družega ko le trud in čas. Ako vidimo, da so po pameti izpeljane lepe ceste in poti kakemu kraju do blagostanja pomagale, delajmo tudi mi nove ceste in popravljajmo stare, da bomo zamogli svoje pridelke in izdelke križem po svetu izvaževati. (Kon. prih.)

Národno-politične stvari.

Kje naj bo prihodnja meja med Avstrijo in Italijo? Soča ali Taljament?

⊙ — V Gorici 13. avgusta.

Ne verjamem sicer, da bodo Italijani naših goriških (to je, ilirskih) Lahov ob Soči pogrešali, saj so se unidan sami prepričali, da naši Lahi niso še godni za njih zobe, ker so pred njimi bežali; pa tudi to nam ne gré v glavo, da se mislijo naši diplomatje na Taljament opreti. Prepustili smo Italijanom pèsmarkota (krilatega leva sv. Marka) celega, pustimo jim tedaj tudi rep; kajti ta bi nas utegnil še hudo švigati. Kar nas Slovence ta reč zadeva, imamo se bolj bati Taljamenta kot Soče. Gorjé nam, če videmski okraj med Palmo in Taljamentom, med Vidmom in morjem z goriško grofijo združijo. Ni jih v vsi Italii hujih protivnikov Avstrije in vsega, kar po njej diši, kot so večidel Videmci; znebimo se jih toraj raji danes kot jutri; rovarij bi ne bilo nikdar ne konca ne kraja. In česa bi imeli pa še goriški Slovenci pričakovati? Posebne provincije med Palmo in Taljamentom bi ne bilo vredno napraviti; toraj bi Videmce z našo deželo združili; potem pa bi imeli Lahi Slovincem nasproti brž ko ne večino. Naše geslo mora biti: Naj svetli cesar pod imenom Benečije ne manj, ampak več ko more tistih elementov oddá, kateri so bili vzrok dosedanjih homatij. Cesar mi želimo in potrebujemo je ljubi mir, sploh, in zlasti z našimi so-

sedi. Da bi bil Taljament za Avstrijo in njej zveste Primorce osodepolna meja, tega sem tako preverjen, da, ko bi se mi alternativa zastavila: „Soča ali Taljament?“ bi jaz raji za Sočo s tem pogojem glasoval, da bi se — ker se že Lahi na princip narodnosti opirajo — po narodnosti meja potegnila, namreč od morja do železničinega mosta med goriško postajo in Ločenigom Soča, potlej pa podnožje slovenskih Brd od Ločeniga čez Karmin (Cormons) do Nadiže pri Čividadu, potlej naj gori proti severju Nadiža mejo dela. Po tem takem bi spadlo pod nas nekaj benečansko-slovenskih far in meja bi ne bila tako nerodna kakor sedaj, ko imamo, brž za Tminom mejo in prav čuden benečansk kot. Zgubili bi pa vsled take razdelitve, se ve da, vse ilirske Lahe razun tistih, ki so na levem kraju Soče v mestu Gorici in v nekdanjem benečanskem okraji (têritorji) od Tržiča (Monfalkona) do morja. Pa Bog ne daj, da bi nam naši Lahi očitali, da se jih hočemo iznebiti; mi se ne poganjamo za to mejo; ampak nasvetovali bi jo kot manjše zeló, samo v tem primeru, ko bi Italijani, bodi-si na kar koli oprti, do Soče silili, in ko bi se naši diplomatje te meje celó ubraniti ne mogli. Od železničinega mosta goriškega naprej proti Koroškemu pa ne more Soča po nikakem meji biti, kajti saj bi še ceste na Koroško ne imeli. Sedanja cesta iz Gorice čez Predél na Koroško drži od Kanala naprej na desnem — toraj eventualno italijanskem — bregu Soče, kar je že samo po sebi velika nerodnost, tudi ne gledé na sitnosti, katerim bi bila mala in velika kupčija podvržena. In to naši očetje še iz francozkih časov dobro pametijo. Nektere vasi na Bovškem so bile za Francozov tako razcepljene, da so stanovavci iste vasi nekteri v Čividadu morali hoditi pravice iskat, nekteri pa v Tmin. O raznih družih neprilikah nočem govoriti. — Če tedaj ne Soče ne Taljamenta nočete, s katero mejo bi se pa vašim željam ustreglo? boste uprašali. S sedanjo ob Idrii — mutatis mutandis! Spremembe pa želimo te, naj bi vsaj od Čividada proti goram Nadiža bila meja (namesti Idrije). Slišimo, da misli naša vlada na vsaki način tudi Palmo obdržati. Tudi prav. Saj peščica Lahov palmske okolice bi menda ne Avstrii, ne Slovincem nadleg ne delala.

O prihodnji uravnavi slovenskih dežel.

Iz Gorice smo prejeli sledeči zeló važni dopis:

⊙ V Gorici 17. avgusta.

Rim, Pariz in — Karmin! Tako smo nedavno v nekem dunajskem časniku brali, češ, da ta 3 mesta so — rekel bi — kovačija najnovejše zgodovine, da so kraji, kjer se pletejo in godijo reči, ki svet preobrazujejo. Namesto „Karmina“ pa denimo raji Gorico, kajti, kar je general Möring z laškim generalom Pettiti-om v Karminu govoril in kar je v nedeljo 12. julija t. l. ob 6. uri zvečer dognal, je bilo vse popred v Gorici — v glavnem stanu nadvojvoda Albrehta — zmenjeno in naročeno. Gorica se je skoz nekaj tednov malo da ne s častjó zgodovinske pomenljivosti ponašala; bila je središče silovitih vojskinih priprav, kakoršnih nismo tukaj na pragu italijanskih vrat še nikdar doživeli, pa tudi takošnih, kakoršnih je malo katero drugo mesto kedaj skupaj videlo.

Človek bi skor ne veroval, da je res, kar se je 3. julija t. l. pri Kraljičinem gradcu na Českem zgodilo. Še niso preroške črke A. E. I. O. U. obledele; še je Avstrija svoji nalogi kos, samo da — samo da spregledajo vsaj zdaj enkrat tam gori na Dunaji in da spoznajo, kodidaje treba voziti, in kakó krmiti, da se jim državni voz vnovič in tù gotovo za vselej ne zvrne.

In lejte! ravno nekaj sem spadajočega, nekaj novo uravnava naših dežel zadevajočega sem hotel sprožiti. Došel nam je te dni iz glavnega stanu tu v Gorici glas, da misli visoka vlada vse primorske dežele — Gorico, Trst, Istro s Kranjsko vred v eno samo skupino z enim samim namestništvom in enim samim skupnim deželnim zborom v Trstu združiti.

Kaj mi Slovenci k temu porečemo? Moja misel je ta, da nimamo nikacih pravih vzrokov, da bi se temu vladnemu namerjanju ustavljali. Ako pomislimo, koliko stroškov mali zbori deželam prizadevajo, in da — ker imajo premalo denarnih pripomočkov — velikih občnkoristnih naprav ustvariti ali zdatno podpirati ne morejo, in da njih glas na državni vagi malo ali nič ne zdá, zato nam ne bode menda težko iznebiti se kakoršnih si bodi muh, sebičnih ali tesnosrčnih želj, ki bi nas utegnile pri presojanji te zadeve motiti. Res, da bi Ljubljana, Gorica in Poreč svojih domačih zborov več ne imeli, in Ljubljana tudi namestnije ne; pa to nič ne dé, da li bi glavna in najviša dva namena dosegli: mogočnejše, gotovejše, toraj zdatnejše pospeševanje slovenstva in večje pa cenejše doseženo materijalno blagostanje. Kar slovenstvo tiče, smo preračunili, da — če vlada politiško bandero količkaj po novem vetru zasukne — utegnemo Slovenci že po sedanjem volitnem redu v zboru večino imeti. In kakošni sklepi bi bili to! kak upljiv bi imele naredbe dveh tretjin (?) Slovencev in sorodnih Istrijanov ne le na ostalo tretjino štajarskih in koroških Slovencev, temuč na vseh primorski laški rob! Naši Lah, se ve, da bi — če se že mora taka združba napraviti — Kranjsko radi izklenili, in, samo — z Istrijo združeni, skupni zbor radi v Gorici imeli; al nam, Slovincem, ne more taka ožja združba po volji biti, ker bi nam manjkalo dovoljnega korektiva za italijanstvo. Prosimo toraj vlade, da, če res kaj takega misli, naj bi nas od Kranjskega nikar ne ločila, in to tem manj, ker, kakor se kaže, ko bo meja med Avstrijo in Italijo ustanovljena, še precej Lahov več dobimo. Trdijo namreč, da sedanja demarkacijska črta, z majhnimi premembami, tudi potle prava meja ostane. Po takem bi bilo zraven 30.000 benečanskih Slovincov blizo ravno toliko Lahov naši goriški deželi pridruženih — Lahov, kateri imajo več mest in trgov in utegnejo toraj ne davno potrjeno popravo goriškega volitnega reda, ako bo tudi pri njih veljavnost imel, zopet podreti. Videant consules! Naloga je jasna in važna: Vlada mora sebi v prid slovenstvo podpirati, če hoče kedaj pravo naravno mejo med Avstrijo in Italijo imeti. —

Tako prijateljski dopis. — „Novice“ so dozdej molčale o notranji politiki, nekaj zato, ker nas je bila trdna volja, ogibati se vsega, kar bi utegnilo vnemati domači prepir, dokler je bil sovražnik pred durmi, in nekaj zato, ker smo si bili v svesti, da vlada v hrumu orožja in vojske nima časa poslušati družih reči. Danes je to drugače. Orožje miruje. Čas notranjega dela se začinja. In res prašanje notranje prenapredbe, notranje sprave postaja tako silno, glasno in splošno, da se ne dá več preslišati, niti odkladati. Pričajo nam to tudi drugi časniki. Zatorej se udeležimo tudi mi drage volje dela, ktereга blagi namen je, zaceliti rane, ki jih je vsekala krvava vojska, storjene zgube, kolikor mogoče, nadomestiti, in podslopje avstrijske države postaviti na podstavo tako močno in trdno, da ga nobena sovražna nevihta več ne omaje.

Prijateljski dopis praša, kaj porečemo Slovenci o nakani, da bi se združilo Primorsko, Istra in Kranjsko v eno skupino pod onim c. kr. namestništvom in z enim deželnim zborom v Trstu? — Mi po svojih

mislih odgovarjamo na to, da bi nam taka uredba vsikakor ljubša bila, kakor naše sedanje stanje, ko smo na istem prostoru, če privzamemo še benečanske Slovence, podrobjeni in raztrgani pod tri c. k. namestništva in na štiri deželne zbore. Po drugi strani smo pa vendar spet tega trdnega prepričanja, da ta prenapredba, čeravno mnogo boljša od dozdanje, ne bi zadoštovala niti Avstriji niti nam Slovincem. Zakaj? Ako se hoče napredovanju italijanizma po naši slovenski zemlji že enkrat trden jéz postaviti, — ako se hoče za prihodnje čase odvrniti nevarnost, da bo Talijan zahteval Gorico, Trst, Istro, kosove Kranjskega in Bog vedi kaj še, an češ, da je laška zemlja, ker se ondot laško govori in misli, potlej je zadnji čas, da se prej ko mogoče, obudi, osvesti in utrdi slovenska narodnost. Bolj ko zid in trdnjava bo mejo varoval slovenski narod, ko se zavé in prepriča, da braneč svojo zemljo brani svoje pravice in svojo narodnost. Brez skrbi toraj rečemo, da je povzdigniti in na vso moč podpirati slovenstvo, ki je sedaj toliko važen faktor Avstriji, vladi sami največa korist, pa tudi živa in silna potreba. Nespametna, neprevidna in neavstrijska politika prejšnjih avstrijskih ministrov je kriva, da se je talijanstvo povsod ob jadranskem morji razširilo in globoko v slavenska tla svoje korenine zarinilo. Slavenstvo je poleg njega slabelo, hiral, ginilo. Koliko časa, trdne volje in truda bo pač treba, predno se ta škoda poravná in vsi nasledki one pogubljive politike odpravijo!

Ali se bo pa dalo vse to doseči po poti, ki jo prijateljski dopis omenja? Ne verjamemo. Slovenski narod je, to se ne dá tajiti, najmanjši in najslabejši med vsemi avstrijskimi, pa kar je še huje, mnogoletno zatiranje in potujčevanje, potem politično drobljenje je storilo, da je še temu majhnemu telesu mnogo udov otrpnilo, in svojo narodno svést izgubilo. Ker je bil zatrt narodni jezik, prvi in neobhodno potrebni pomoček vsakemu izobraženju, zaostal je narod tudi v dušnem razvitku. In kaj so nasledki vsega tega? Mlačnost, razprtija med rojaki samimi, nevednost in uboštvo ljudstva. Ako vlada Slovence iz tega žalostnega stanja hoče kedaj izkopati, treba, da se vsem Slovincem nakloni stališče, da brez zadržkov in ovir morejo delati na blagor in napredek svojega naroda. Ali je pa to mogoče, če koroški in štajarski Slovenci ostanejo, kakor so, v vekoviti manjšini, brez ravnopravnosti, na dvoje raztrgani, od svojih slovenskih bratov ločeni? Kranjski Slovenci bi res pomoči dobili v skupini s primorskimi in istrskimi; al sprejeti bi morali med-se tudi obilo Lahov in Lahonov, ki bi gotovo na vso moč naravne slovenske prizadeve zadrževali. Ali bo tedaj mogoče brez pripomoči koroških in štajarskih Slovencev tako hitro in tako krepko napredovati, kakor zahtevajo okoliščnosti avstrijske države in slovenske narodnosti? Nikakor ne. — Tudi se nam ne dozdeva, da kakor koli bi Trst bil pravo mesto za središče slovenski skupini. Trst je zgolj le trgovsko mesto; njemu je mar le za denar in dobiček; prebivalci so se poprijeli z večino laškega jezika, laške šege in navade; lega mu je na kraji slovenskega sveta. To je spoznala vlada že davno; naredila ga je „reichsunmittelbar“, dala mu je posebno stališče, da njegov mestni zbor je tudi deželni zbor. Gotovo tega ni storila brez važnih vzrokov. Vse te okoliščnosti se nam tedaj vsaj za zdaj ne zdijo ugodne, da bi se tamkaj razvijalo politično in slovensko-narodno življenje, da bi tamkaj zborovali zbori našega naroda. Zgodovina nam kaže, da stoletja so se deželni zastopniki iz Istre, Trsta in Primorja shajali v Ljubljano zborovat, zakaj se ne bi tudi v prihodnjic? Ljubljana je po legi in naravi pa tudi po misli in čutu slovensko središče, ali naj ne bi tudi ostala?

Zastran enega načela so vsi slovenski domorodci ene misli, namreč, da je neobhodno potreba združiti vse Slovence v eno politično in upravno skupino (grupo). Prašanje je le, po katerem poti in kako? Nočeno predtekati z odgovorom, ker smo živo prepričani, da smejo na to presila važno vprašanje le vsi Slovenci po natančnem, vsestranskem premisleku odgovarjati na postavni poti; vendar nam bodi dovoljeno, da v omenjenih dveh ozirih neke reči že zdaj v poseben prevdarek priporočamo. Lansko leto so bili večina naših domorodcev za notranje-avstrijsko skupino. Glavno vodilo pri tem jim je bilo po eni strani želja združiti vse Slovence pod eno upravo in v en tak zbor (Generallantag), v katerem bi ne bili v vedni manjšini; po drugi strani pa misel, da v okolišnih, kakoršne so bile, ni mogoče predrugačiti posameznim deželam njihove podobe in historičnih méj. Al od tistih malov se je v Evropi mnogo mnogo premenilo. Razpadla je nemška zaveza; strašna vojska je razdjala do čisto historične tradicije, ki so se zdele nedotakljive; izdeja narodnosti, brez obzira na stare meje in historične deželne obraze je zavládala po Nemškem in Laškem; vse to ni brez vpliva tudi na naše cesarstvo. Ali se ne nahajamo v čisto drugem položaji memo lani? Dobro bo tedaj treba prevdariti, ali bodo hoteli koroški in štajarski Nemci odločiti se od svojih avstrijskih rojakov, in stopiti sè Slovenci v notranje-avstrijsko skupino? In če ne bi hoteli, kar je zelo verjetno, ali pojdemo mi z njimi vred v nemško? Menda še menj. Pa če bi se koroški in štajarski Nemci tudi spustili v našo družbo, je pomisliti, kar so že lani mnogi vredni domorodci ogevarjali. Ti Nemci z malimi izjemki so se pokazali v letošnjih deželnih zborih trde protivnike naše narodne ravnopravnosti, gluhe in brezobzirne proti vsem slovenskim zahtevam. Ali bi v taki družbi, če pomislimo, da bi vleкли z Nemci tudi vsi slovenski odpadniki, ne bilo Slovencem jako težavno stanje, večni boj in prepir? Ali se je nadjati, da bi naš toliko zanemarjeni, zaostali in oslavljeni narod v takih okolišnih vspešno napredoval? To vse bo treba natanko pretehtati in prevdariti. Zatoraj na noge rojaki: premišlujte! Obračamo se pa tudi do naših slovanskih bratov na jugu in severji, naj nam pomagajo po veljavnih potih, naj nam svetujejo; zakaj naše zadeve se tičejo najživeje tudi njih ter Avstrije, da bode po zadovoljnosti vseh svojih narodov močna in edina.

Slovstvene stvari.

Obrana.

V mojem šolskem spisu: „Nekoliko nasvetov, kako se je treba učiti“ niso nekteri znanstveni izrazi „Novicam“ všeč. Naj jih tù na kratko opravičam. O prijaznosti „Novic“ ne dvoumim, da ne bi mojim vrsticam prostorčka prepustiti hotele.

Pred vsem drugim priznavam, da imajo „Novice“ prav, kadar trdijo: kite so drugo kot mišice; ali kar se nekterih drugih izrazov tiče, o teh me „Novice“ niso prepričale, da so napačni. Preglejmo jih po vrsti! „Novice“ dajejo „čutnico“ za „Empfindungsnerv“ veljati, ali živca (nom. živec) za „Nerv“ ne, ter raji hočejo, naj se mu „nerv“ pravi. Tudi trdijo „Novice“, da živec pomenja „Lebensgeist.“ — Temu nasproti imam troje opomniti. Prvič, da se živec v pomenu „nerva“ v Janežičevem in Cigaletovem (Wolfvem) slovarji, kakor tudi v Prelogovi „makrobiotiki“ nahaja; da se živec pri Srbih in Hrvatih v tem pomenu rabi in da tudi Čehi, na ktere se „Novice“ pozivajo, zraven tujega „nerva“ svojo lastno, živcu sorodno besedo: žilna imajo. Drugič „Novice“ ne dokazujejo, da živec

res „Lebensgeist“ pomenja, a ne „nerv.“ Tretjič je nedosledno, ako „Novice“ na eni strani slovensko besedo „čutnica“ pridržijo, na drugi pa nič manj slovenski „živec“ zometujejo. Zakaj bi neki tujka bolja bila, ako domačo besedo imamo?

Druga beseda, ki „Novicam“ ni všeč, je „dušeslovje“ za „psihologijo.“ Ali tudi ta se pri Janež. in Cigal., kakor tudi v českem nahaja. Naj mi tudi kdo kak pameten razlog pové, zakaj bi se ne smelo dušeslovje reči, ako se piše bogoslovje (teologija), modroslovje (filozofija), jezikoslovje (filologija) itd.!

„Veleum“ za to, kar Nemci pravijo (francozki izgovarjaje) „Genie“, tudi ni „Novicam“ po godu, ter one tirjajo, naj se piše „genij“ ali „ženij.“ Kdor kaj slovenskega jezikoslovja zná, temu ne bode treba na dolgo razlagati, da je „veleum“ iz „um-a“ in „vele“, kar pomenja „veliko“, sestavljen, torej tisto znamenjuje, kar „grosser Verstand, Genie.“ V tem pomenu se veleum res tudi pri Hrvatih rabi. Kar se „genija“ tiče, je to vse kaj družega nego „ženij“, da-si je oboje enega korena in izvira. Kdo mi hoče toraj zameriti, ako sem slovanskega „veleuma“ nemško-francozkemu „ženiju“ predstavil?

Kar se mojih dveh izrazov: hrbtiščni in želodčni živci tiče, priznavam, da so hrbtiščni samo „Spinal-“, in le možganski in hrbtiščni, skupaj „Cerebrospinalnerven.“ Tudi tako dobro vem kakor „Novice“, da so „Intercostalnerven“ od pikice do pikice prestavljeni: medreberni živci. Ali komur je mar za stvar samo, ta bode brez anatomske očalov previdel, kaj sem jaz hotel reči, da sem namreč le kraj ali mesto naznanil, čez in okoli kterega se ti dvoji živci raztezajo. Saj pa tudi latinski izraz „Intercostalnerven“ ni popoln, ker se ti živci ne vlečejo samo med rebri, ampak tudi skozi vrat, prsa, trebuh, želodec in pod trebuh, samo da se njih največi začetki, grčam podobni, okoli želodca nahajajo, tako imenovani „Sonnengeflecht“ ali „plexus solaris.“ Jaz pa v svoji razpravi nisem bil namenjen telesno sestavo človeka popisati, ampak o učenju govoriti, in sem si samo prizadeval, da me moji mladi čitatelji razumejo.

Tudi beseda „obrazotvornost“ za „fantazijo“ ni milosti našla. Pa tudi ta ni moja izmišljenka (kakor jaz sploh nikake slave v izmišljevanji izrazov ne iščem), ampak česka, tudi od Cigaleta omenjena beseda. Da pa so tudi jugoslovanski slovarji pri izrazih za „fantazijo“ na nekake „obrazce“ mislili, to mi pričajo Janežič, ki ima „obrazljivost“ in Fröhlich, ki ima „obraznja.“ Zakaj pa se na obrazce misli pri „fantaziji“, tega nas dušeslovje uči.

Posebno čudno pa se mi je zdelo, zakaj ne bi „mišica“ za „muskel“ veljala. „Novice“ nasvetujejo, naj se tudi pri nas „muskel“ piše. Vendar pa mišico rabijo Rusi, Srbi in Hrvati, in tudi Poljaki imajo prav podobno besedo, „miška“ za tisto stvar. Saj tudi lat. „musculus“ ni nič družega nego deminutiv besede „mus“ (miš), in tudi Grki rabijo μυς za „Muskel“ in μυών za „Muskelknoten.“ Zakaj bi toraj nam nemški „muskel“ bolji bil, nego slovanska „mišica“? — Na to mi bodo „Novice“ rekle: Vse to je prav lepo, samo da navedeni izrazi niso národni slovenski; ker pa teh nimamo, vzemimo tuje za svoje, namreč grške, latinske in nemške. — Za razumevanje gotovo ne bode bolje, ako tako storimo, da namreč takim slovanskim izrazom, ki so slovanskega korena in že rabo zadobile, tuje predstavljamo. Zakaj, pri domačih si človek gotovo laže kaj misli, nego pri neslovanskih, katerih še dostikrat izgovarjati ne more. Tudi je taka mešanica, kakoršna v nemškem jeziku vlada, slovanskim